

vis haec dignitas semper deinceps perdurauit. Q. An Mechtildis nomine, Misniae Marchionatus in eundem translatus sit? Neg. 1) quod Marchionatus inter omnes Germaniae principatus vltimi sint, qui facti fuerint hereditarii; 2) meritorum ratio allegetur frequentius, quam istud matrimonium; 3) pro Caesarum arbitratu Misnia, mortuo Hermano, in fratrem ipsius Eccardum II, postea in Henricum collata: hoc 1076. Caesarem offendente, illa Bohemiae regi Vratislao data esset: quo iterum deiecto, Henricus posthumus & Thimo de successione contenderunt. Non autem 4) obstat, quod Misnia pro femineo feudo baberi queat: cum saepius inter habilitatem possidendi & transferendi feuda hactenus distinxerimus. Comitum, in aede Petrina montis Sereni, vulgo dem Petersberg, sepulchorum catalogos suo loco dabimus.

§. VII. CVNRADVS, cognominibus pii, magni, diuitis insignitus, iste demum Princeps fuit, qui Misniae Marchionatum, iure in posteris perpetuo duraturo, acquisiuit. Sed eius potentia neque his modo limitibus, quantum eo tempore non fuerant, circumscribebatur: quin potius alios regionum titulos, quibus usus fuerit, reperiamus. Marchio is vocabatur Lusatiae, Misniae, Osterlandiae, Landsbergi; Burggrauius Zorbaceae; Comes Wettini, Leisnizi, Brenae, Eilenburgi, Groitschiae, & Rochlizii. Quae Regiones omnes a Misniae quondam Marchionatu distinctae fuerant, quarum pleraque eidem postea sunt innexae. In monte sereno coenobium S. Petro sacrum, quod frater cooperat, sedulo ac religiose perfecit. Quorsum postea cum se contulisset, regionibus inter filios divisus, sacra ueste indutus, mortuus est an. 1156.

Q. non leuis est, quo tempore Misnia facta fuerit hereditaria? Plerique Eccardo I. hanc gloriam tribuunt; sed oculatores diploma desiderant, in re, multis dubitationibus exposita. In Cunrado nullae amplius causae dubitandi sunt. Nam bus parentem, Thimonem Henricus IV. Imperator Misniae Marchionatu inuestiuit: quod Caesaris beneficium hereditario iure in se deuolutum fuisse, & credidit Cunradus filius, & publice contestatus est; neque postulatum eius ab ullo scriptore improbatum fuisse, reperimus. Noluit is tamen, consilii forte, non iuris ergo, agnatum suum, Henricum